

har tænkt sig dette spørgsmål afgjort ved administrative instruktorske bestemmelser.

Til § 32.

Landshøvdingens bemyndigelse kan enten være generel eller speciel, og det sidste vil antagelig ofte være det mest hensigtsmæssige.

Til § 33.

Man er opmærksom på, at overskridelse af 3-måneders fristen måske ikke vil blive helt sjældent forekommende derved, at den viende myndighed først indfinder sig efter udløbet af denne frist. Der skal i så fald foretages ny prøvelse og ny lysning, men under hensyn til mulighederne for lysningsfrigtagelse eller fristforkortelse vil der næppe i den anledning opstå vanskeligheder.

Til § 35.

Som det sædvanlige sted for ægteskabs indgåelse er foruden kirken nævnt det til kirkelige handlinger indviede sted. Der tænkes her på forholdene ved udsteder og bopladser, hvor der sjældent er en kirke, men ofte sammen med skolen vil være indrettet et kapel, hvor vielsen kan finde sted.

En ordning med egentlig bevilling til afvigelse fra det officielle sted for ægteskabs indgåelse ville være for tungt et apparat og ej heller stemmende med praksis i Grønland. Det er derfor overladt til den ægteskabsstiftende myndigheds skøn, om parternes ønske med hensyn til stedet for vielsen skal kunne imødekommes.

Den danske ægteskabslovs § 35, stk. 4, om parternes pligt til befordring af den myndighedsperson, der foretager vielsen, er uden praktisk betydning for grønlandske forhold, da embedsmændenes befordring til parternes opholdssted altid vil ske i form af en tjenesterejse med statens transportmidler.

Kapitel V.

Om ægteskabs omstødelse.

Regler om omstødelse danner i dansk ret et komplement til reglerne om ægteskabsbetingelserne, og omend der ikke ses noget eksempel på sådanne reglers anvendelse i Grønland, er det et spørgsmål, om man ikke allerede under den nugældende ordning efter forholdets natur ville kunne anerkende en adgang til omstødelse, hvis behov herfor skulle have vist sig i praksis, og det selvom der efter den hidtil gældende opfattelse ikke i Grønland er hjemmel til separation eller skilsmisse.

Man har overført den danske ægteskabslovs regler om omstødelse så godt som uændret i forslaget.

Til § 46.

Reglen har en nøje sammenhæng med hele ordningen af formueforholdet mellem ægtefællerne og reglerne om skifte i levende live.

Nærværende forslag tager ikke endelig stilling til løsningen af disse spørgsmål, men det synes klart, at man under hensyn til den uhyre beskedne økonomi, hvorunder de fleste grønlandere lever, er nødt til at skabe en vis adgang til skævdeling i tilfælde af skifte, idet der ofte så godt som intet er at dele. Det er samtidig næppe til at komme udenom at have en til § 46 svarende regel for danske i Grønland. Man må derfor anse det for mest hensigtsmæssigt at optage denne paragraf uændret — bortset fra redaktionelle ændringer —, men man henviser iøvrigt til bemærkningerne til § 66.

Til § 47.

Man har foreslået skabt hjemmel for, at godtgørelsen, der ofte skal erstatte et underholdsbidrag, kan inddrives på samme måde som sådant bidrag.

Til § 49.

Reglen er optaget uændret, da grønlandsk navneskik er som den danske.

Kapitel VI.

Om separation og skilsmisse.

Som anført i indledningen har i de senere år adskillige røster, deriblandt landsrådets, rejst sig for indførelse af adgang til opløsning af ægteskab i Grønland. Det må da også anses for givet, at fælles regler på dette område for danske og grønlandere må indeholde en sådan adgang. Det er ganske vist en fast opfattelse i Grønland, at der i dag ikke består adgang til skilsmisse, medens det stiller sig mere usikkert, om en separation vil kunne opnås efter de gældende regler. Den oprindelige retstilstand ved kolonisationens begyndelse gik efter alle foreliggende oplysninger ud på, at ægteskabet var frit opløseligt, og denne opfattelse eksisterer stadig i Thule. Efterhånden ændredes denne opfattelse i Vestgrønland under missionens indflydelse, og siden 1821 ses skilsmisse ikke at være gennemført, hvorimod der enkelte gange har været rejst spørgsmål herom. Så sent som i 1917 udtaler Grønlands styrelse i en skrivelse til inspektøren, at man på grund af de dermed forbundne konsekvenser må have betænkelighed ved i hvert fald for tiden at indføre separationsinstituttet i det grønlandske samfund. I årene 1935—49 har der efter det oplyste været 20 tilfælde af varigere samlivsophævelse, men herud-